

ŽIVOT víry

Proměna společnosti evangeliem

ŘÍJEN 2019 45 Kč / 1,90 €

United: hudba,
přednášky,
poradenství
/ 6

Modlitby
a vděčnost
za brufen
/ 12

Stoeurovka
od Heidi
Bakerové
/ 24

MOJE
MISIJNÍ
POLE:

Instagram

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Věřit pravdě, i kdyby...**
Karel Řežábek

REPORTÁŽ

- 6 Festival United opět bavil všechny generace**
Lucie Vlasáková

ROZHOVOR

- 8 Na Instagram mě zavolał Bůh**
Světlana Mašková

TÉMA: KDYŽ KŘESŤAN ONEMOCNÍ

- 12 Zdravá církev, kde jsou i nemocní**
Lubomír Ondráček
- 14 Proč zrovna já?**
David Novák
- 16 Modlitba a vděčnost za brufen**
Vít Šmajstrla

MŮJ PŘÍBĚH

- 18 Štípanec se mi hojil dva měsíce**
Hana Rebeka Šiander
- 18 Co mám zmáčkout, abys mě uzdravil?**
Dana Koutecká
- 19 Konečně skončí večírky!**
Zdenka Brázdilová

Z HISTORIE

- 20 Nadšení pro vytržení**
Jaroslav Pleva

NAD BIBLÍ

- 22 Tajemství Kristovy nevěsty**
Michal Klesnil

MÉDIA

- 24 Svět víry: Čtení pro internetovou generaci žije**

PŘIPRAVUJEME

- **rozhovor: slovenský misionář Michal Riša**
 - „V Mexiku jsem se naučil milovat lidi“
- **téma: Okultismus – síla temnoty**
 - David Novák: Dnešní církev, démoni a vysvobozování
 - Dan Drápal: Jóga, kam se podíváš
- **z historie: Leonard Ravenhill**
virtuální rozhovor s vlivným britským evangelistou

6 Festival United

Tisíce křesťanů i letos zaplavily Vsetín

8 Dívka, kterou sledují tisíce lidí

rozhovor: Světlana Mašková

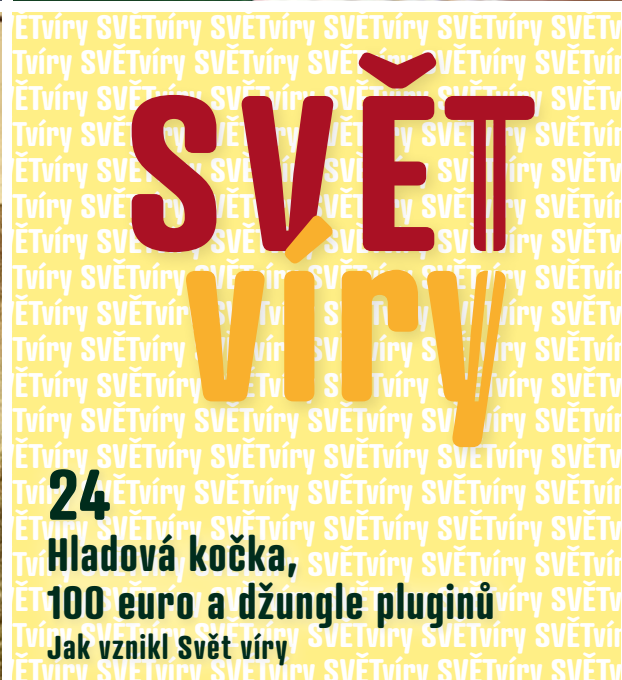
12 téma: Když křesťan onemocní

Různé přístupy k bolesti a uzdravování

20 Tentokrát to určitě vyjde!

Konec světa a křesťané, kteří se přepočítali

24 Hladová kočka, 100 euro a džungle pluginů

Jak vznikl Svět víry

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misi a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o prohloubení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. číslo 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vvh.sk, web: www.jonatan.vvh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, Klimentská 18, 110 00 Praha 1
tel.: 222 316 306, e-mail: szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Ing. arch. Tomáš Dittrich

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír

Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Titulní strana obálky: Olga Hrdinová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Bc. Lucie Vlasáková, DiS., Zdenka Brázdilová

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8

tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,

web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147

Registrováno: MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **řádkové** i **plošné** inzerce je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možností, s 50% příplatkem. Seznamovací a fundraisingové inzeráty nezveřejňujeme. Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslání příspěvků kráti. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali. © Život víry – všechna práva vyhrazena. Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xero kopií, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Milý čtenáři,

o tom, že jsou vedoucí důležití, Tě snad nemusím přesvědčovat. Proto Ti nabízím pár myšlenek, jak vedoucí fungují. Co vlastně vedoucího dělá vedoucí? Známa definice říká, že vedoucí je člověk, který vede skupinu lidí z bodu A do bodu B.

To je pravda, ale ne úplná. Nejde totiž jen o to někam dojít. Těm, které vede, vedoucí také pomáhá, aby rostli a zráli i osobně. Správné vedení připravuje vedené také k budoucím úkolům, o kterých se ještě neví. K tomu patří i to, aby se dostali dál než on, až za bod B, do kterého s těmi nabušenými svalnatci ještě zvládne dojít. Skupina lidí s takto uvažujícími vedoucími, řekněme jí v naději třeba církev, bude efektivnější než skupina s vedoucími zaměřenými jen na bod B. Budou totiž úspěšně hlouběji do budoucnosti.

Přestože je to nanejvýš logické, není to úplně obvyklé. Vedoucí nebyvají tak plodní a dalekonosní, protože

- mívají tendenci nenechat se předhlonit,
- hlídají, aby je někdo nepřerostl,
- chtějí mít věci pod kontrolou,
- šlapou těm, které vedou, na paty a nedovolí jim, aby volně dýchali.

Bránit rozletu těch, které vedeme, to bývá problém. Jako mladý historik architektury jsem zpracovával průzkum jednoho krásného statku, kde je nad vjezdem dřevěný překlad s letopočtem 1731. Datace byla těsně u kraje trámu a kousek jedné číslce na okraji dokonce chyběl – neklamné znamení toho, že trám sice pochází z uvedeného roku, ale že byl v bráně použit druhotně a v souvislosti s tím oříznut (patrně rozdělen podélně na dvě části, neboť měl být tentokrát použit na podstatně kratší rozpětí). Protože se ale v předchozích vědeckých pracích psalo, že brána je z roku 1731, vedoucí projektu můj objev, že brána vznikla až na počátku 19. století s použitím staršího trámu, odmítl, takže o tom vlastně píšu poprvé až teď, po pětácti letech. (Aby to nebylo tak jednoduché: Byl to dobrý vedoucí a hodně jsem se od něj naučil.)

Podobné případy možná znáš taky, ať už kosmetické jako ten uvedený, nebo momenty závažného přístřihování křídel. Vedoucí ohrožuje neochota se měnit a nepružnost. Nechce se jim podřízovat těm, které vedou, přestože pro kvalitní vůdceví je to nutnost. Těm, které vede, se má vedoucí podřízovat ve všem, v čem mají pravdu, ve všem, kde oni vidí dál.

Vedoucí by měl rozlišovat spolupracovníky, u kterých (než vyrostou) musí mít pod kontrolou skoro vše, od těch, kteří naopak potřebují dostat prostor. Ve skutečnosti je to skoro vždy kombinované: Většinu lidí, kterým slouží, tj. které vede, je v něčem potřeba šlapat na paty (tam, kde jsou nedůslední, líní, nezkušení, nevyzrálí) a v něčem dávat široký prostor. Blaze lidem, kteří pod svými vedoucími mohou stát vzpřímeně a svobodně dýchat.

Kam sahá autorita vedoucího? Někdo ji nafukuje jako balon, takže zaplní všechn prostor. To, že vedoucí má autoritu, je biblické, ale když jsem v Nové smlouvě hledal, co se tam dozvím o autoritě staršího, moc jsem tam toho nenašel. Petr nebo Pavel, zdá se, to všechno berou po spojnicích vztahů. Nenajdeme tam žádný výčet práv

staršího (požadavky na něj a jeho povinnosti, to ano). Nikde v Písmu nečteme, že se starší mají ve všem poslouchat (bezvýhradná poslušnost je podle Nové smlouvy povinností jen ve vztahu člověka k Bohu a ženy k manželovi).

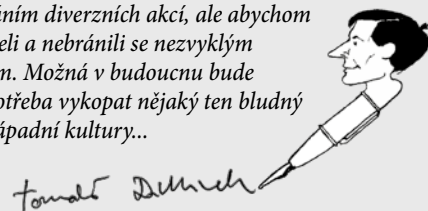
V uplatňování autority je totiž důležitý vztah – autorita nepsaná, vážnost, kterou vedoucí u druhých má, a na druhé straně důvěra vedoucího k tomu, koho vede. Netřeba vysvětlovat, že staří Číňané byli vynikající válečníci. Prostor, který vladař dával nižším velitelům, je vyjádřen v knize „Umění války“ od mistra Suna ze šestého století před Kristem: „Jestliže v boji jistě vítězství tě čeká, musíš bojovat, byť vladař ti kázal, bys do boje se nepouštěl. Pakliže boj ti vítězství nedá, nebojuj, byť vladař ti kázal, bys bojoval.“

Pozor na anarchii – záleží na zralosti zúčastněných. Myslím, že v armádě by to takhle dnes nefungovalo, ale můžeme to uplatnit aspoň v církevní a církevní sféře. Různí hlavnímu vůdci poddaní vedoucí tu od velitele dostávají velkou míru samostatnosti. V určitých situacích mohou totiž rozhodnout sami, bez ohledu na to, co jim nadřízený uložil. Není to pokládáno za neloyalnost, s loajalitou se v tom naopak plně počítá – bez ní by to totiž nemohlo fungovat. Toto není pravidlo pro současnost, ale může to i dnes vyjadřovat, jaký postoj, jaký výhled má vedoucí mít.

Podobný prvek jako u mistra Suna se vynořuje i ve Starém smlouvě. Ve 14. kapitole První Samuelovy je vyličen dobrodružný podnik Jónatana a jeho zbrojnoše, který vyústil v dílčí vítězství nad Pelištejci. Ani tehdy nebyla taková vojenská sóloakce ničím obvyklým – jinak by autor neměl potřebu o Jónatanovi poznamenat: „Svému otci (tj. generálu Saulovi) to však neoznámil.“ Podobná partyzánská je popsána ve 2S 23,13–17, kdy tři Davidovi vedoucí riskovali životy, aby veliteli jen tak pro nic za nic donesli vodu z pelištejského tábora.

To je úplně jiný model, než kterému nás učí knížky o leadershipu – možná jde o jiné, dávno zapomenuté paradigma. V dobách římského impéria se za akci neschválenou velením armády popravovalo. Jónatana v Bibli obdivujeme, ale v praxi podobný krok odsuzujeme a v případě, že jsme vedoucí, pokud možno trestáme. (Nepopírám, že ve většině případů podobné kroky nevycházejí z loajality, a proto je jejich kritika oprávněná.)

Na knihy Samuelovy, milovaný majstrštyk starověkého písemnictví, se neodvolávám proto, abychom svým vedoucími zvedali adrenalin podnikáním diverzních akcí, ale abychom přemýšleli a nebránili se nezvyklým proudům. Možná v budoucnu bude občas potřeba vykopat nějaký ten bludný kořen západní kultury...

Věřit pravdě, i kdyby...

Co vidíme v zrcadle Božího slova?

KAREL ŘEŽÁBEK

Před nedávnem jsem byl přítomen rozhovoru, kdy mým přátelům, manželskému páru, kdosi chválil krásu jejich nevlastní dcery, kterou mají v pěstounské péči (osobně jsem stejného názoru, vyrůstá z ní opravdu krásná dívka). Jejich odpověď mě zaskočila. Říkali, že už dřív, kdykoliv před jejich dcerou někdo něco takového zmínil, bylo patrné, že tomu moc nevěří. Nedávno prý dokonce reagovala hysterickým výstupem, že je úplně hnusná, jinak by si ji přece její maminka nechala...

Nechováme se kolikrát úplně stejně i my? Tam, kde se na nás Otec dívá s láskou, my sami na sebe pohlížíme s odporem, a tam, kde u nás Otec vidí krásu, pokroky a potenciál, my vidíme ošklivost, selhání a zmaření příležitosti...

Co to způsobuje? V osobnostní typologii, které se poslední roky věnuji, se hodně pracuje s pojmem sebeobraz. Sebeobraz – to, jak jako lidé vidíme sami sebe a jak se prezentujeme, má na náš život zásadní vliv, protože podle něj přistupujeme sami k sobě, k druhým lidem i k Bohu. Podle definice je náš sebeobraz prostým souhrnem myšlenek, pocitů a přesvědčení, které vůči sobě máme. Ve skutečnosti tedy není dán tím, kým nebo čím *jme*, ale kým nebo čím si *myslíme*, že jsme.

Se sebeobrazem se nerodíme, ale vytváříme si jej na základě toho, co sami o sobě každodenně zjišťujeme a co je nám následně potvrzováno či korigováno každodenními reakcemi druhých lidí. Z pohledu typologie platí, že u některých typů se jejich sebeobraz odvíjí převážně od toho, jak se vidí oni sami, a moc nedají na zpětnou vazbu, kterou jim poskytují svými reakcemi druhí (někdy ke své škodě). Oproti tomu jiné typy svůj sebeobraz neustále korigují podle toho, jak je vidí ostatní, a jsou (někdy až příliš) závislí na mínění druhých.

Urputné úsilí o dokonalost

Většina z nás, každý podle typu své osobnosti, se ze všech sil pokouší získat hodnotu ve vlastních očích a lásku či uznání od druhých. Někdo tím, že toho hodně dokáže; jiný tím, že bude optimistický, veselý a zábavný; další tím, že bude užitečný, nenáročný a s každým dokáže vyjít; a ještě jiný třeba tím, že bude pilný a v každém ohledu perfektní. Jenomže nic z toho nefunguje spolehlivě. V jedné oblasti toho třeba

opravdu hodně dokážeme, ale zaplatíme za to neúspěchem v jiné, neméně důležité. Zjistíme, že být neustále veselý a zábavný může být pěkně únavné. Daní za snahu být užitečný a ne-

náročný je mnohdy zanedbávání vlastních potřeb. Urputné úsilí o dokonalost vede v tomto nedokonalém světě k frustraci, případně i k rezignaci. Ale hlavně: Ať už si svůj sebeobraz vytváříme spíše na základě toho, jak nás vidí druhí lidé, nebo na základě toho, jak se vidíme sami, obojí je stejně ošidné, protože ani jedno nemusí odpovídat pravdě.

Jak píše Sheri Rose Shepherdová v předmluvě ke své knize Milované princezny: „Naneštěstí mnohé z nás vyměnily pravdu o tom, kdo jsme z Božího pohledu, za zaslou verzi sebe samých, vytvořenou se souhlasem druhých lidí a příkráslenou naší vlastní nejistotou.“

To je ono – potřebujeme získat zpátky pravdu o tom, kdo jsme z Božího pohledu! Musíme utvářet svůj sebeobraz podle toho, jak nás vidí náš Otec!

Chceme-li zjistit, jak se na nás dívá Otec, není nic lepšího než nahlédnout do jeho Slova. Všichni samozřejmě víme, že je třeba, abychom nebyli jen těmi, kdo Božímu slovu naslouchají, ale kdo se jím také řídí. Jinak jsme podobní člověku, který se vidí v zrcadle, ale když odejde, hned zapomene, jak vypadal (viz Jk 1,23–24). Ale co v zrcadle Božího slova uvidím,

rozhodne pohled, jakým se dívám. Vidíte v Božím slově hlavně to, co všechno děláte špatně? Co všechno vám schází? V čem všem ještě ani zdaleka nedosahujete Božích měřítek? Jistě, to všechno lze v Bibli najít, ale pokud tam vidíte jen tohle, potřebujete se do ní naučit nahlížet jiným pohledem. Jakým? Nádherně to vystihl Max Lucado: „Tvé oči se dívají do zrcadla a vidí hříšníka, nešťastníka a porušovatele slibů. Ale podíváš-li se do zrcadla vírou, vidíš marnotratného syna v novém rouchu, s navlečeným prstenem milosti a Otcovým polibkem na tváři.“

I když nevítežím a nezazáším

Co vidím v zrcadle Božího slova já? *Toto praví Hospodin, který tě učinil, který tě vytvořil v životě matky a pomáhá ti: Neboj se... (Iz 44,2)* Bůh mě vytvořil. Na všem, co udělal, si dal velmi záležet. Proč bych si měl myslet, že zrovna mě odflákl? Naopak: *On si nás Kristu vybral před založením světa, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří v lásce (Ef 1,4 ČSP).*

Ano! Bůh na mě myslel ještě předtím, než stvořil svět! Proto nemůžu jinak než se vděčně připojit k Davidovu vyznání: *Tys to byl, kdo utvořil mé ledví, v životě mé matky jsi mě utkal. Tobě vzdávám chválu za činy, jež budí bázeň: podivuhodně jsem utvořen, obdivuhodné jsou tvé skutky, toho jsem si plně vědom. (Ž 139,13–14)*

Právě proto, že náš sebeobraz je narušený, někde v nás je přesvědčení, že takový, jaký jsem, nejsem dost dobrý. A jestli nejsem dost dobrý, nikdo mě nemůže milovat – ani lidé, ani Bůh. Přijmeme sami sebe. Neznamena to, že svou osobnost nemáme kultivovat, že se Otcem nemáme nechat měnit, abychom se stávali tou nejlepší možnou verzí sebe sama. Ale přijmeme jako fakt, že Otec nemá zájem učinit nás někým jiným, než jsme. To, že jsem, a to, jaký jsem, je Boží dar.

Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jása a plesá. (Sf 3,17)

Jsmo plně přijati a bezvýhradně milováni. Jeho láska k vám a ke mně je tak velká, že se mu ústa plní písní! Výrok „láskou umlká“ lze v hebrejštině číst jako „odpočívá ve své lásce“. Jako by tím Bůh říkal: „Nepotřebuji hledat nikde jinde, mám tebe. Ty jsi můj milovaný syn, má milovaná dcera – moje láska a veliká radost!“

Zdrojem naší hodnoty je právě tohle – nemusím se urputně snažit získat si trochu Otcovy lásky, už teď ji mám všechnu. Otec mě miluje, i když nevítežím; miluje mě, i když nezazáším; miluje mě ne za něco, co předvedu, ale pro mě samotného; miluje mě, i když nejsem dokonalý.

Kdysi jsem si opsal úžasnou modlitbu, kterou v jedné své knize zmiňuje Larry Crabb, a často si ji připomínám. Pokud tvůj sebeobraz neodpovídá tomu, jak tě vidí Otec, modlete se ji i vy: „Bože, pomoz mi věřit pravdě o mně, i kdyby byla sebekrásnější.“

Autor je pastorem KS Plzeň a lektorem osobnostní typologie; věnuje se také osobnostnímu a vztahovému koučinku.